

Ters

by Emir Sa on Sunday, December 18, 2011 at 11:14am

Ne volim kad ujutro u kuci nema kafe, narocito radnim danom, kad jos zeme nisu otvorene. Ne volim kad izađem zapaliti pa mi kazu da ponesem smece, da ga bacim. Imam vec, sreco, punu kutiju u dzepu i smrdljive prste. Zar nije dosta sto idem napolje, na kisu i snjeg da zapalim? Nervira me kad se baterija u daljinskom isprazni a mene lijenog fotelja progutala ili kad me pitaju kuda cu. Kud god da odem, vraticu se. Ne volim grasak, ko da jedem plastelin a brokolu, e to bi zakonom zabranio . I picu isto. Kraj onakvog bureka jesti picu? eh, gdje to bilo? Ne volim lozu, gorka mi. Marlboro u tvrdom pakovanju je kara od cigare. Suseni paradajz u maslinovom ulju je kiseo. Boza isto tako. Ne volim sto volim masno ali se tjesim, gadna mi narav, kao otrov, pa se ne prima. Ne volim tavu kad zagori, rostilj kad zahrdja i wc solju kad je zapisaju ili zaseru a ne puste vodu. Kablovi po kuci me izludjuju. A kuće ne volim, ni moju ni tudju, kad je sve pod pistu, sredjeno i uglancano, nigdje prasine ni za lijeka. Ni kreativnog nereda. Otisci djecijih prstiju na prozoru mi ne smetaju ali me nerviraju odrasli kad zajebavaju djecu zbog svojih vlastitih nebuloza, nedostataka i promasaja. Nije dijete krivo sto se svekrva mijesa i sto se jebodrom ne koristi shodno svrsi. Jebodrom je krevet, ne kontas? Ni to ne volim, kad ne kontaju sta kazem. Kad sam vec kod kreveta, ne volim kad mi nadju tuskave carape ispod kreveta pa mi kazu da sam razmazan. Nisam razmazan, velim, vec sam pesin! `vakog na dunjaluku nema!

Ne volim da cekam u autu, ispred prodavnica a prodavnice ne da ne volim, zaboli me stomak kad udjem u neku i oma pitam gdje je cenifa. Ubise me nasmijani prodavci i mlade prodavacice dubokih dekoltea sto me zovu gospodinom i pitaju sta zelim. Dobro sam, kceri, hvala na pitanju! Selam ces materi i ocu. I zagrni se, da se ne nahladis! Ne volim dame kad puste tihomira u punom tramvaju a sloze onu facu tipa jaaaoo, prostakluka! Muka mi od jeftine kolonjske vode na debelim licima i zabljem podbratku samozvanih gospodina. Cini mi se, lakse bih podnio vonj svlacionice fudbalskog tima nakon utakmice. A na utakmice ne idem, nije sto ne volim nego mi dosadno, nigdje lijepa zenska.

Ne volim zapadnjake kad se kurce i istocnjake kad se junace. Ni nas ne volim kad fuserimo i kad lazemo da smo pojebali pola carsije a sezdeset i dva posto stanovnistva muski. A kad skrecemo s puta pa zivot zivimo precicom, sve na stelu i poznastvo i cudimo se kako zaostajemo, to ne da ne volim, to mi ide na kurac. Svedsku umjerenost trpim nekako, osim kad je pretjerana. Umjerenost, dakle. Umisljenost ne volim kad je

americka. Zato sto je pretejerana, bas kao i njemacka disciplina. Ne volim francuski engleski, nit` volim engleski dorucak i sportski moral svih mediteranskih zemalja. Znam, nismo cvijecke ali ovi oko nas, boze sacuvaj i zakloni. Kinesko posudje mi ne treba, talijanske cipele samo zuljaju, i na nozi i u sajtovu, svajcarski satovi kasne da bog kaze, belgijska cokolada se ljepi za zube, od njemackog piva mi se samo podriguje a japanska tehnika se kvari dva dana nakon isteka garancije.

Ne volim Corbu poslije devedesetih, ni Dzonija poslije Filigranskih plocnika. A ni Brega mi nije nesto drag u onom kicoskom bijelom odijelu kad od balada pravi novokomponovane-turbo-balkan-folk poskocice. Eto sta je ostalo od muzicke podloge nasih sjecanja. Onog bradatog lalu ne volim samo ujutro jer mi sjebe dan, natopi mi oci ljubavlju i lijepim zenama razmrlja sminku. I ide mi na zivce sto je onaj gitarista makedonac sa ginekoloski dugim prstjma rodjen i odrastao bas kod nas. Da je bog do rodjen u Nashwille, Tennessee, zivio bi sad u Neverland. Ne volim novogodisnji koncert becke filharmonije, pjesmu evrovizije odkako Irci ne mogu pobijediti jer ih je malo i dodjelu Nobelove nagrade za mir bivsim ili sadasnjim predsjednicima. Oni su politicarai a ni politicare ne volim kad se bave prekrhajvanjem istorije umjesto da kroje buducnost. Trece razredne holivudske filmove ne volim ni mrvu, kao ni vecernje novine kad me navuku velikim naslovom na prvoj strani, izvucenim iz konteksta. Kriticare ne mogu nikako, ni filmske, ni muzicke. Nit su film snimili, ni pjesmu napisali vec u neku skolu isli. Koju skolu? Skolu kriticara? Bolje bi im bilo da su isli na vecernji kurs kod bilo koje nane ili bake u bilo kojoj mahali i sokaku bilo koje zabacene balkanske selendre. Mogli su doktorirati neosnovanu kritiku i sveznanje za male pare, pecalo kafe i jedan osmijeh. Ne volim radio i tv programe zato sto me satrase reklamama. Nijednu pjesmu ne odsviraju do kraja a film prekidaju reklamom bas kad neko nekog treba da opali. Pistoljem, naravno. Ah, da, ni reklame ne volim. Ne palim se na njih, znam da lazu.

Ne volim sjevernu jadransku obalu, nigdje cestite plaze i kamenje, ostro, spicasto, trebaju ti bakandze debela djona da u vodu udjes. Kraj onakvih rijeka, more je defintivno precjenjeno. Ne volim nedelju popodne, ponedjeljak ujutro i citav utorak. Ne smeta mi kad neko kasni na sastanak, bilo ljubavni, bilo poslovni ali me nervira nonsalantnost umisljenih ljepotica i bahatih kolega. Kad se vec nadjemo. Nervira me cjenovnik kod zubara, automehanicara i frizerki. Mnogo je, kume! Cifre s kojima se sutaju u umjetnickim galerijama svih metropola i na aukcijama, to nije mnogo, to je bezobrazluk. I kad se onda sjetim da medicinske sestre i uciteljice imaju tako losu platu, onda se prvo iznerviram pa se onda bojim jer sta ce od nas biti ako su one

nezadovoljne. Svaku vjeru postujem ali ne volim kad vjera udje u modu, kao jesenska kolekcija sa dominantno sivim bojama. Ko ce onda docekati proljece?

Ne volim prosjecnost: ono mlako, osrednje, potaman svakom, diplomatski, politicki korektno. Ili jako ili nikako. Nemoj mi petinga, majke ti. I nemoj me dirati kad udjem u tisinu, kad se cini da sam sam. Nisam, vjeruj mi, hiljadu mi prica zuji u glavi i u svakoj prici hiljadu slika leti. I kad se price ne daju ispricati i slike stare pricom uramiti, to me... puj... izludi. I kazu onda da sam ters!